

Mathewson Fabuła wykładu biblijnego 3 - Prorocy

© 2024 Dave Mathewson i Ted Hildebrandt

To trzeci z sześciu wykładów doktora Dave'a Mathewsona na temat fabuły Biblii. W trzecim wykładzie poruszy proroków i pięć głównych tematów: ziemię, przymierze, świątynię, lud Boży i królewskość. Doktor Dave Mathewson.

W porządku, rozmawialiśmy o fabule Biblii i zasugerowałem, że chociaż Stary i Nowy Testament składają się z różnorodnych rodzajów ksiąg i gatunków literackich, napisanych dla różnych celów, w różnych czasach i miejscach, istnieje podstawowa narracja lub podstawowa historia, która jednoczy książki, o czym świadczą różne książki. I znowu nie chcę sugerować, że każdy ostatni werset Starego i Nowego Testamentu w jakiś sposób bezpośrednio wpływa na fabułę lub się z nią wiąże, ale zamiast tego sugerować, że dokumenty jako całość, główne ruchy, główne tematy i główne cele ksiąg opiera się na tej historii i ją ujawnia. I powiedzieliśmy, że historia sięga wstecz do rozdziałów pierwszego, drugiego i trzeciego Księgi Rodzaju, początku historii lub scenerii, w której Bóg jako suwerenny stwórca wszechświata stwarza ludzkość, tworzy swój lud, lud, do którego wejdzie w relację przypominającą relacje przymierza, które można znaleźć w pozostałej części Starego Testamentu.

Bóg wchodzi w relację ze swoim ludem. Tworzy dla nich środowisko odpowiednie do życia. Daje im ziemię, stworzenie, jako łaskawy dar, który mają strzec i strzec.

Umieszcza ludzkość w Ogrodzie Eden, swoim sanktuarium, miejscu, w którym Bóg zamieszka ze swoim ludem. Mają tego strzec i strzec. Ludzkość otrzymuje mandat reprezentowania panowania Boga, szerzenia panowania Boga i szerzenia Jego chwały po całym stworzeniu.

Jednak widzieliśmy, że ludzkość zawiodła w tym zakresie i z powodu grzechu Adam i Ewa zostali wygnani z tej ziemi, tak że reszta Biblii, począwszy od czwartego rozdziału Księgi Rodzaju i następnych, będzie opowieścią o tym, jak Bóg to przywróci. W jaki sposób zostaną przywrócone Księgi Rodzaju 1 i 2? Widzieliśmy jednak także, że głównym sposobem przywrócenia Bożego zamysłu wobec całego stworzenia był wybór narodu izraelskiego. Dlatego Bóg powołuje Abrahama.

I znowu wszystkie te dominujące tematy, że Bóg teraz stworzy lud, da im ziemię jako miejsce błogosławieństwa, a także zamieszka z nimi w formie świątyni. Zawiera także przymierze z ludem poprzez Abrahama, a następnie przez Mojżesza. Ludzie mają odzwierciedlać chwałę Boga.

Mają odzwierciedlać panowanie Boga w całym stworzeniu, które ostatecznie ma nastąpić za pośrednictwem króla Dawida, który będzie rządził ludem i w jego imieniu szerzył Boże panowanie po całym stworzeniu. Zatem ogólnie rzecz biorąc, historia biblijna opowiada o tym, jak całe stworzenie może stać się mieszkaniem Boga wraz ze swym ludem, który stworzył? I znowu chcę się skupić na tej garstce tematów, przechodząc od opisu stworzenia do historii Izraela, a obecnie do proroków, ponieważ widzieliśmy, że historia Izraela zasadniczo przypominała historię Adama i Ewy w ogrodzie Eden. Że tak jak Adam i Ewa zgrzeszyli i nie dotrzykali przymierza i swojej relacji z Bogiem, w ten sam sposób Izrael nie dotrzymał przymierza z Bogiem i zostali również wygnani z ziemi, którą dał im Bóg, i przed obliczem Boga.

Zatem historia nadal pozostaje bez zakończenia i w jaki sposób całe stworzenie może stać się mieszkaniem Boga ze swoim ludem? I tak te pięć głównych wątków, które śledzimy przez stworzenie, a następnie w historii Izraela, a które kończą się porażką, chcemy teraz prześledzić do proroków, aby pokazać, jak prorocy są zjednoczeni w oczekiwaniu, że Bóg wypełni swój zamiar z Księgi Rodzaju 1 i 2 dla ludzkości i całego stworzenia. Teraz głównymi tematami, którym chcemy się przyjrzeć, grupą tematów,

są lud Boży, przymierze, które Bóg z nim zawiera, ziemia i stworzenie, które Bóg daje im jako swój łaskawy dar, świątynia, ogród, miejsce mieszkania i obecności Boga wśród swego ludu, a następnie także królestwa. Zatem z powodu grzechu ludzkości opisanego w 3 rozdziale Księgi Rodzaju, od tego momentu ludzkość uzurpuje sobie władzę królewską oraz rządzi i nadużywa tych zasad, ignorując stwórcę, którego ma reprezentować.

Co więcej, Biblia jasno stwierdza, że z powodu grzechu ludzkości, ponieważ Adam i Ewa byli kuszeni przez szatana w 1 i 2 rozdziale Księgi Rodzaju, teraz królestwo staje się, świat staje się królestwem szatana i zła. Zatem znowu historia dotyczy tego, jak Bóg zamierza uratować tę sytuację. W jaki sposób Bóg uratuje świat spod panowania szatana i sposobu, w jaki ludzkość uzurpuje sobie władzę nad stworzeniem, jak Bóg to uratuje i rozprzestrzeni swoje panowanie na całe stworzenie? I jeszcze raz uczyni stworzenie miejscem, w którym może zamieszkać ludzkość i gdzie Bóg może zamieszkać pośród nich wraz z nimi, w miejscu, gdzie Boża władza rozciąga się na całe stworzenie, a Bóg pozostaje w przymierzu ze swoim ludem i jako jego przedstawiciele oni szerzyć swoją chwałę, chwała Boża i panowanie Boże rozprzestrzeni się po całym stworzeniu. Jak to staje się rzeczywistością? Teraz, gdy Adam i Ewa ponieśli porażkę, teraz, gdy poniósł porażkę Izrael, prorocy w zasadzie zajmują się sytuacją Izraela, oczekiwaniem Izraela na wygnanie lub Izraelem na wygnaniu z powodu jego grzeszności.

Następnie prorocy odnoszą się do tej perspektywy lub malują obraz, który wyraża perspektywę odrodzenia po ich sytuacji na wygnaniu. Zatem Izrael pójdzie na wygnanie lub już jest na wygnaniu z powodu swojej grzeszności, bałwochwalstwa, ponieważ złamał przymierze, podobnie jak Adam i Ewa w rozdziałach 1 i 2 Księgi Rodzaju, ale teraz prorocy przewidzieli czas, kiedy to nastąpi. zostać przywrócony. A teraz pamiętajcie, na co musimy zwrócić uwagę, to historia odnowienia w dwóch aspektach.

Ponieważ Izrael był Bożym środkiem do przywrócenia całego stworzenia z Księgi Rodzaju 1 i 2, a ponieważ Izrael również to spalił, Bóg musi odnowić zarówno Izrael, jak i stworzenie. Przywrócenie Izraela jest środkiem, za pomocą którego Bóg odnowi całe stworzenie. Tak więc historia Izraela przywracając Izrael jest kluczem do zrozumienia historii postępowania Boga z całym stworzeniem z Księgi Rodzaju 1 i 2. Zobaczymy, jak to się sprawdzi w literaturze proroczej.

Kiedy jednak pokrótce przyjrzymy się prorokom, gdy będziemy przechodzić przez literaturę, chcę znowu nie poruszyć każdej pojedynczej księgi proroczej, ale zamiast tego chcę poruszyć główne obszary literatury, żeby dać wam pewien pogląd. sens tego, co moim zdaniem można znaleźć w dużej części innych proroczych tekstów, i pokazać, w jaki sposób te pięć tematów, które rozpoczynają się w stworzeniu, wplatają się w historię Izraela, zaczynając od Abrahama, a następnie przez Mojżesza i historię Izraela, jak wszystkie te pięć tematów wyłaniają się ponownie w proroczym oczekiwaniu, że Bóg rzeczywiście przywróci Swój zamiar wobec całego stworzenia, a także Izraela, przede wszystkim przywracając Izrael, aby ostatecznie mogło zostać przywrócone całe stworzenie. Zatem pierwszym tematem, któremu chcę się przyrzeć, jest odnowa ludu Bożego. Jest to dość oczywiste w całym tekście proroczym, a większość tekstów proroczych, które mówią o Izraelu jako mającym udać się na wygnanie lub o Izraelu na wygnaniu, przewiduje czas, kiedy Sam Bóg przywróci swój lud z powrotem do relacji ze sobą.

Zatem naród jest postrzegany jako rozproszony, naród jest postrzegany jako rozproszony z powodu wygnania, ale teraz tekst proroczy przewiduje czas, kiedy lud Boży zostanie ponownie zgromadzony jako jeden lud Boży. Na przykład tekst taki jak 60. rozdział Księgi Izajasza wyraźnie odnosi się do przywrócenia ludu Bożego po wygnaniu. Rozdział 60 rozpoczyna się słowami: „Powstań, świeć, bo przyszło twoje światło i weszła nad tobą chwała Pańska.

Bo ciemność okryje ziemię i ciemność narody. Ale nad tobą zabłyśnie Pan i objawi się nad tobą Jego chwała”. Zwróć uwagę na temat Bożego światła, Jego chwały i Jego obecności wśród ludu. Następnie werset 3: „Narody przyjdą do waszego światła i królowie jasność twojego świtu.

Podnieś oczy i rozejrzyj się. Wszyscy się zbierają.” Jeśli chodzi o lud Izraela, został on rozproszony z powodu wygnania. „Wszyscy się zbierają, przychodzą do was, do Jerozolimy.

Twój syn przybędzie z daleka, a twoja córka będzie niesiona na ramionach pielęgniarek.” Więcej informacji można znaleźć w 60. rozdziale Izajasza i tym poczuciu, że Bóg gromadzi swój lud rozproszony na wygnaniu i odnawia go, odtwarzając aby znów byli Jego ludem. Inny tekst, a ja będę po prostu czytać i komentować wiele proroczych tekstów, ale rozdział 36 Księgi Ezechiela i wersety od 9 do 11. Ponownie zwróćcie uwagę na temat przywrócenia Bożego ludzi i zwróć uwagę, jak łączy to przywrócenie z trwającą fabułą, którą omawialiśmy do tej pory.

Rozdział 36 oraz od 9 do 11. „Patrz teraz, jestem za tobą. Zwrócę się do ciebie, a będziesz uprawiany i siany.” Teraz posłuchaj tego: „I pomnożę twoją populację, cały dom Izraela, to wszystko.

Miasto będzie zamieszkane, ruina zostanie odbudowana, a ja rozmnożę na tobie ludzi i zwierzęta. Rozmnożą się i będą płodne, a Ja sprawię, że będziecie zamieszkani jak za dawnych czasów, i wyświadczę wam więcej dobra niż kiedykolwiek wcześniej.”

Zwróćcie uwagę ponownie, szczególnie w wersetach 10 i 11, na ten język pomnażania ludu, o ich płodności i wzrastaniu. To znowu jest język polecenia danego ludowi Bożemu, Adamowi i Ewie, w 1. rozdziale Księgi Rodzaju, aby byli płodni i rozmnażali się.

Teraz jeszcze raz, kiedy Bóg odnowi swój lud, wypełniając swój zamiar, aby ludzkość była płodna i rozmnażała się, co miał zrealizować Izrael, historia Izraela. Teraz Bóg przywraca swój lud do sytuacji, w której będzie płodny, gdzie sprawi, że będzie płodny oraz sprawi, że będzie się rozmnażał i zwiększał liczebnie, zgodnie z Jego pierwotnym zamiarem w narracji o stworzeniu. Już następny rozdział Księgi Ezechiela, w rozdziale 37, jest także proroctwem powrotu ludu z wygnania, przywrócenia ludu z wygnania.

Tutaj prorok, Bóg komunikuje się z Ezechielem poprzez obraz suchych kości, czyli pewnego rodzaju martwych kości, które teraz łączą się, są wskrzeszane i ożywiane. I na czym chcę się skupić, zauważcie, zacznę od wersetów 7, 7 do 10 37 rozdziału Księgi Ezechiela, ale chcę, żebyście zwrócili uwagę na kilka ostatnich wersetów. Ezechiel powiedział, więc prorokowałem, jak mi nakazano.

I tak jak prorokowałem, nagle rozległ się hałas i grzechotanie, a kości, które widział leżące w pobliżu, symbolizowały śmierć Izraela z powodu wygnania, z powodu oddzielenia od ziemi błogosławieństw i miejsca zamieszkania Boga. Teraz te kości się połączyły, kość do kości. Spojrzałem, a były na nich ścięgna, i pokryło je ciało, i pokryła je skóra, ale nie było w nich tchu.

Wtedy rzekł do mnie: Prorokuj do tchnienia, prorokuj, śmiertelniku, i mów do tchnienia, tak mówi Pan Bóg, przyjdź z czterech wiatrów, tchnieniu, i tchnij na tych zabitych, aby ożyli. Prorokowałem, jak mi nakazał, i tchnienie wstąpiło w nich, i ożyli, i stanęli na nogach, rzesza ogromna.” Nie tylko koncepcja ogromnego tłumu i dużej liczby być może sugeruje wzrost i pomnożenie się z Księgi Rodzaju 1 i 2, ale zwróćcie uwagę na obraz Boga tchnącego życie w ich martwe ciała. Mamy więc te suche kości, które się unoszą, a nawet przyjmują ciało i ścięgna, ale nie było tchnienia, które

dałoby im życie, tak jak to było w narracja o stworzeniu, w której Bóg kształtuje istoty ludzkie i Adama z prochu ziemi, ale musi tchnąć życie w ludzkość.

Zatem w rzeczywistości ponownie widzimy nowe stworzenie w 37. rozdziale Księgi Ezechiela, gdy Bóg odtwarza swoich ludzi, gdy Bóg odtwarza swój lud, tak jak to zrobił w narracji o stworzeniu, dając życie martwym ciałom swoim tchnieniem. Aby dać wam wgląd w inny proroczy tekst lub przykład z innego proroczego tekstu, rozdział 8 Zachariasza również przewiduje przywrócenie ludu Bożego z wygnania. W rozdziale 8 Zachariasza, w wersety 7 i 8, tak mówi Pan Zastępów: Wybawię mój lud ze wschodu i z zachodu.

Sprowadzę ich z powrotem, aby zamieszkali w Jerozolimie. Będą moim ludem, a ja będę ich Bogiem w wierności i sprawiedliwości. Zatem Zachariasz wyraźnie antycypuje także odrodzenie ludu Bożego, w którym będzie on Jego ludem w relacji przymierza.

Zauważcie, że tematu ludu Bożego nie można rozróżnić ani oddzielić od tematu przymierza. Zatem zauważcie, że częścią oczekiwania Zachariasza na odrodzenie jest to, że Bóg, oni będą moim ludem, a ja będę ich Bogiem, co jest formułą przymierza, którą można znaleźć w innych miejscach Starego Testamentu. Zatem częścią proroczego oczekiwania odzwierciedlającego zamysł Boga wobec Izraela i ostatecznie odzwierciedlającego Boży zamysł co do stworzenia jest przywrócenie ludu, który będzie liczny, który zostanie stworzony i otrzyma życie jako lud Boży oraz który wejdzie w przymierze relację z samym Bogiem.

To wyprzedza zatem drugi temat, któremu chcę się przyjrzeć, a mianowicie temat przymierza. W kilku ostatnich wykładach widzieliśmy, że przymierze jest dominującym sposobem, w jaki Bóg będzie odnosił się do swego ludu. Został

zapożyczony, obraz przymierza odzwierciedla relacje zwierzchnictwa lub traktaty zwierzchnicze starożytnego Bliskiego Wschodu.

I tak Bóg jest przedstawiany jako stwórca, władca wszechrzeczy, który teraz wchodzi w relację ze swoim ludem. Adoptuje ich lub wybiera siebie na swój lud i teraz obdarzy ich błogostawieństwem. Ale widzieliśmy, że związek przymierza i istnieje spór co do tego, czy Księga Rodzaju 1 i 2 powinny być nazywane przymierzem, ale przynajmniej wszystkie elementy relacji przymierza są tam obecne.

A późniejsze przymierze, które Bóg ustanawia ze swoim ludem, bardzo przypomina Jego relację z Adamem i Ewą w momencie stworzenia. Ale przymierze, które widzieliśmy z Mojżeszem, nie tyle złamało przymierze, ile lud nie dotrzymał relacji przymierza i dlatego zostali wygnani z Ogrodu Eden, z tej ziemi. Zatem Bóg przez proroków obiecuje ustanowić nowe przymierze.

Bóg ponownie ustanowi nowe przymierze ze swoim ludem, które nie zawiedzie, jak to uczyniło stare przymierze, lub jeszcze lepiej, jak lud ze starym przymierzem. Nowe przymierze, które Bóg ustanowi ze swoim ludem, przewiduje to kilka tekstów proroczych. Właśnie czytamy Zachariasza 8 i werset 8, kiedy mówi: Wprowadzę ich do życia w tej ziemi, jego lud, oni będą moim ludem, a Ja będę ich Bogiem.

To jest sedno formuły przymierza, którą znajdujemy w całym Starym Testamencie. Istnieją jednak inne teksty Starego Testamentu, które wyraźnie przewidują czas, kiedy Bóg w przyszłości ustanowi nowe przymierze ze swoim ludem, kiedy go przywróci. I tak na przykład w 31. rozdziale Jeremiasza, który jest swego rodzaju klasycznym tekstem odnoszącym się do nowego przymierza, zwłaszcza że autor używa słowa nowe przymierze do opisanie relacji, którą Bóg ponownie ustanowi ze swoim ludem.

Ale Jeremiasz rozdział 31 i wersety 31 do 34 z pewnością nadejdą dni, mówi Pan, kiedy zawrę nowe przymierze z domem Izraela i domem Judy. Nie będzie to takie przymierze, jakie zawarłem z jej przodkami, przymierze Mojżeszowe, kiedy ująłem ich za rękę i wyprowadziłem z ziemi egipskiej, przymierze, które złamali, chociaż byłem ich mężem – mówi Pan. Ale takie jest przymierze, które zawrę z domem Izraela po tych dniach – mówi Pan.

Włożę w nich moje Prawo i napiszę je na ich sercach. Będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. Zwróć więc uwagę na formułę przymierza.

Już nie będą się wzajemnie uczyć i mówić sobie: Nie, Panie, bo wszyscy będą mnie znać od najmniejszego do największego, mówi Pan, bo odpuszczę ich winę i nie będę już więcej wspominał ich grzechów. Zatem znowu ma to miejsce w kontekście zapowiedzi Jeremiasza, przewidującej czas, w którym Izrael zostanie przywrócony z wygnania i wkroczy Bóg, odnawiając swoją relację przymierza już teraz poprzez nowe przymierze, w którym Boże prawo jest teraz faktycznie wypisane w ich sercach. Jednakże inny tekst, który również zapowiada nowe przymierze, chociaż znowu nie jest używany język słowa przymierze, język przymierza jest tam wyraźnie obecny w wielu miejscach, a jest to Księga Ezechiela, która również antycypuje czas odnowienia ludu Bożego, powrotu z wygnania.

Na przykład w rozdziale 34 i wersecie 25 Księgi Ezechiela, oczekując tego przywrócenia, Bóg mówi do Ezechiela: Zawrę z nimi, ludem Izraela, przymierze pokoju i wygnam dzikie zwierzęta z ziemi, aby mogły żyć w na wolności i śpij bezpiecznie w lesie. Zwróćcie jednak uwagę na oczekiwanie na przymierze, które zostanie poruszone i opisane bardziej szczegółowo w dalszej części. Zatem rozdział 36, wciąż oczekując odrodzenia swego ludu przez Boga.

Rozdział 36 i wersety 25 i 26, cofnę się i zacznę od 24. Zabiorę cię z narodu. Oto więc temat odnowienia ludu Bożego.

Zabiorę was spośród narodów rozproszonych z powodu wygnania, zgromadzę was do waszej ziemi ze wszystkich krajów i sprowadzę was do waszej ziemi. A oto język Nowego Przymierza. Pokropię cię czystą wodą i będziesz czysty od wszystkich swoich grzechów i wszelkiej nieczystości.

I ze wszystkich twoich bożków oczyszczę cię. Dam wam serce nowe i ducha nowego tchnę w was. I usunę z waszego ciała serce kamienne, a dam wam serce mięsiste.

Rozdział 37 i wersety 26 i 27, moje mieszkanie będzie z nimi, z Izraelem, jego ludem, i będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. Zwróćmy jeszcze raz uwagę na formułę przymierza. Wtedy naród pozna, że Ja, Pan, uświęcam Izraela, gdy moja świątynia będzie wśród nich na wieki.

Zatem nowe przymierze jest środkiem, za pomocą którego Bóg ostatecznie rozprawi się z grzesznością Izraela, a ostatecznie z grzesznością całego świata, ustanawiając i odtwarzając swój lud oraz ponownie wchodząc z nim w relację przymierza, wypełniając swoje pierwotne intencją dla ludzkości od samego początku stworzenia. Zatem głównym środkiem, za pomocą którego Bóg będzie postępował ze swoim ludem i nawiąże z nim relację, jest ustanowienie nowego przymierza, w ramach którego oczyści swój lud z grzechu i ponownie ustanowi go jako swój lud. Będzie ich Bogiem.

Będą ponownie jego ludem. Ten temat przymierza, a także ludu Bożego, jest wyraźnie powiązany z tematem następnym, a jest nim temat ziemi. Czytaliśmy już tekst taki jak Izajasz, rozdział 60 i werset 4, a także fragment Zachariasza 8, w którym Bóg sprowadzi lud z powrotem do ziemi.

Zatem sednem Bożego przywrócenia ludziom jest przywrócenie ich z powrotem do ziemi, co, jak twierdziliśmy, było częścią obietnicy złożonej przez Boga Abrahamowi, a która, jak twierdziliśmy, sięga aż do stworzenia, łaskawego zaopatrzenia przez Boga ziemi jako miejsce błogosławieństwa, miejsce, w którym Bóg ostatecznie zamieszka lub zamieszka ze swoim ludem. Zwróćmy więc uwagę, jak często powrót do kraju odgrywa rolę w proroczym oczekiwaniu. Ale co ciekawe, tekst, na który warto spojrzeć wcześniej, w 4. rozdziale Jeremiasza, chcę, abyście w refleksji nad tym motywem stworzenia zauważyli, a ważne jest, aby zrozumieć, kiedy patrzycie na literaturę proroczą, która mówi o powrocie do ziemi, można to widzieć nie tylko w powiązaniu z Abrahamem i historią Izraela, ale często łączy to aż do stworzenia.

W rzeczywistości wygnanie Izraela jest postrzegane jako powrót do chaosu, w pewnym sensie dekreacja, powrót do rozdziału 1 wersetu 1 sprzed Księgi Rodzaju. Zwróćmy więc uwagę na rozdział 4 Jeremiasza i werset od 23 do 26 oraz zwróćcie uwagę na język. przywołuje na myśl 1. rozdział Księgi Rodzaju oraz ziemię, która jest bezkształtna, pusta i pozbawiona życia, oczekująca płodności i przekształcenia w środowisko nadające się do zamieszkania dla ludzi. Oto więc opis wygnania. I znowu zwróć uwagę na powiązania z dekreacją, chaosem i powrotem do chaotycznego stanu przedtwórczego.

Werset 23: Spojrzałem na ziemię i nisko, była pusta i pusta, a do nieba, gdzie nie było światła. Spojrzałem na góry i nisko, trzęsły się, a wszystkie wzgórza poruszały się tam i z powrotem. Spojrzałem, a oto nikogo nie było, a wszystkie ptaki powietrzne uciekły.

Spojrzałem, a oto urodzajna ziemia była pustynią, a wszystkie miasta leżały w gruzach przed Panem z powodu Jego zapalczywości. Więc znowu zwróć uwagę na język, rodzaj języka dekreacji lub powrotu do chaosu, stanu sprzed Edenu. Nie ma

płodności, nie ma światła na niebie, góry się trzęsą, a wszystko jest puste i puste w oczekiwaniu na nowy akt twórczy.

Dlatego powrót do krainy często przedstawiany jest jako nowe stworzenie lub nowy akt twórczy. Na przykład 51. rozdział Izajasza i wszystkie te teksty, które przeczytam z literatury proroczej, wszystkie są w kontekście powrotu Izraela do ziemi. Chcę, żebyście zauważyli, jak są one powiązane zarówno z obietnicą daną Abrahamowi, ale także z Edenem i stworzeniem z 1. rozdziału Księgi Rodzaju. Zatem rozdział 51. Izajasza oraz wersety 2 i 3. Zacznę od wersetu 1. Słuchajcie mnie, wy, którzy dążycie do sprawiedliwości, którzy szukacie Pana, spójrzcie na skałę, z której zostaliście wykuci, i na kamieniołom, z którego zostaliście wykopani.

Spójrz na Abrahama, twego ojca, i na Sarę, która cię urodziła, bo był tylko jeden, kiedy go powołałem, ale pobłogosławiłem go i uczyniłem go licznym. Zatem przywrócenie Izraela do tej ziemi jest wyraźnie powiązane z przymierzem Abrahamowym. Ale teraz werset 3 Izajasza 51, bo Pan pocieszy Syjon, pocieszy wszystkie jego spustoszenia i uczyni jego pustynię jak Eden, a jej pustynię jak ogród Pana.

Znajdzie się w niej radość i wesele, dziękczynienie i głos pieśni. Zatem przywrócenie do ziemi jest postrzegane jako przywrócenie ogrodu Eden, powrót do warunków przypominających raj z rozdziałów 1 i 2 Księgi Rodzaju. Zatem znowu powrót Izraela z wygnania do ziemi jest postrzegany zarówno jako spełnienie przymierza i obietnicy Abrahamowej, ale także obietnicy, że będzie miał licznych przodków i że Bóg zabierze ich do tej ziemi, da im tę ziemię, ale także połączy się z powrotem z Edenem, jako przywrócenie Bożego zamysłu, aby ludzkość żyła na ziemi, na ziemi, miejsce urodzaju i miejsce błogosławieństwa. W literaturze proroczej znajdują się jednak także inne teksty Starego Testamentu, które łączą powrót Izraela do ziemi i

odrodzenie zarówno z Edenem, jak i obietnicą daną Abrahamowi, czyli historią Izraela.

Ezechiela, rozdział 36, w tej części znajduje się wiele wersetów, które są wyraźnie ważne nie tylko dlatego, że tak często wspominają o ziemi, ale także dlatego, że łączą je obie z obietnicą Abrahamową, ale także aż do ogrodu Eden. Zatem rozdział 36, począwszy od wersetu 4: Dlatego góry izraelskie słuchajcie słowa Pana, Boga waszego. Tak mówi Pan Bóg do gór i pagórków.

Woda oczywiście jest i chcę, żebyście posłuchali języka płodności i wody w przeciwieństwie do marnotrawstwa, dekreacji i chaosu. Tak mówi Pan Bóg do gór i pagórków. Woda jest oczywiście w dolinach, na opuszczonych miejscach i opuszczonych miastach, które stały się źródłem grabieży i przedmiotem pośmiewiska dla pozostałych narodów w okolicy.

Dlatego mówi Pan Bóg, w swej gorącej zazdrości przemawiam przeciwko pozostałym narodom i całemu Edomowi, którzy z radością i całkowitą pogardą wzięli moją ziemię w posiadanie ze względu na jej pastwiska, aby ją splądrować. Dlatego prorokuj o ziemi izraelskiej i mów do gór i pagórków, do cieków wodnych i dolin, tak mówi Pan Bóg: Mówię w swoim gniewie, ponieważ cierpieliście zniewagi narodów. Dlatego tak mówi Pan Bóg: Przysięgam, że narody, które są wokół ciebie, będą cierpieć z powodu zniewag.

Ale wy, góry izraelskie, wypuście swoje gałęzie, więc nadchodzi temat urodzaju i wydajcie swój owoc mojemu ludowi izraelskiemu, bo wkrótce powrócą do domu. Dlatego wiąże się z odnową ludu Bożego. Zobacz teraz, jestem dla Ciebie.

Zwrócę się do ciebie, a będziesz uprawiany i zasiewany. I pomnożę twoją populację. I cały dom Izraela, wszystko, miasto będzie zamieszkane, a ruiny odbudowane.

I rozmnożę na tobie ludzi i zwierzęta. Rozmnożą się i będą owocne. I sprawię, że będziecie zamieszkani jak za dawnych czasów i wyświadczę wam więcej dobra niż kiedykolwiek wcześniej.

Wtedy poznacie, że Ja jestem Panem. Przywiodę lud na ciebie, mój lud izraelski, i posiadą cię, a ty będziesz ich dziedzictwem. Odzwierciedla to obietnicę, że potomkowie Abrahama mieli odziedziczyć tę ziemię.

Już nie będziecie ich opuszczać jako dzieci. Późniejszy tekst w 36. rozdziale Księgi Ezechiela, wersecie 28. Ponownie, wszystko to ma miejsce w kontekście przywrócenia z wygnania.

Mówi, że cofnę się i przeczytam werse 27. Tchnę w was mojego ducha, ten tekst Nowego Przymierza, i sprawię, że będziecie przestrzegać moich ustaw i pilnie przestrzegać moich obrzędów. Teraz posłuchaj tego.

Wtedy będziecie mieszkać w ziemi, którą dałem waszym przodkom. Zatem język przymierza jest powiązany z Izraelem żyjącym na ich ziemi, co jest powiązane z obietnicą daną przodkom, obietnicą daną Abrahamowi. I będziecie moim ludem, a ja będę waszym Bogiem.

Znów formuła przymierza. Wers 30, kilka wersetów później, sprawię, że owoc drzewa i plon pola będą obfite. Zwróć uwagę na język płodności, który sięga czasów Edenu, abyście nigdy więcej nie doświadczyli hańby głodu wśród narodów.

Wersety 34 i 35 to dwa ostatnie wersety, które przeczytam w tej części. Ziemia, która była spustoszona, będzie uprawiana, zamiast być spustoszeniem, jakim była w oczach wszystkich, którzy przechodzili. I powiedzą: Ziemia spustoszona stała się jak ogród Eden.

A ruiny i spustoszenie zrujnowanych miast są teraz zamieszkane i ufortyfikowane. Zatem znowu ten język przywrócenia Izraela do ziemi, która poprzednio była językiem śmierci, chaosu i dekrecji, która teraz zostanie przywrócona do sytuacji płodności i błogosławieństwa, jak to było w ogrodzie Eden i wypełnienia obietnic danych przez Boga uczynił Abrahamowi, że jego lud posiadzie tę ziemię. Jeremiasza, rozdział 31, tylko po to, aby pokazać, że inne prorocze teksty zawierają temat przywrócenia ziemi w kontekście obietnicy danej Abrahamowi lub Edenowi.

Rozdział 31, Jeremiasz 31 i werset 12. Ponownie zwróćmy uwagę na temat odnowienia i ludu Bożego. Przyjdą i będą głośno śpiewać na wysokości Syjonu, i będą promienieć dobrocią Pana, zbożem, winem i oliwą, a także pisklętami trzody i bydła.

Ich życie będzie jak nawodniony ogród i już nigdy nie będą marnieć. Dlatego nawet Jeremiasz nawiązuje do obrazów z Edena, aby opisać powrót Izraela do ziemi, który Bóg im obiecał w wypełnieniu. Znowu nie tylko obietnica dana Abrahamowi, ale ostatecznie Boży zamiar wobec ludzkości z rozdziałów 1 i 2 Księgi Rodzaju. Ostatni tekst, któremu chcę się przyjrzeć, a jest ich o wiele więcej, Izajasz ma ich wiele, ale ten, który ja na którym chcę się skupić choć przez chwilę, jest rozdział 65. Księgi Izajasza i werset od 17 do 20, na które Izajasz wciąż wyczekuje czasu, nawet po wygnaniu, kiedy lud Boży ostatecznie zostanie przywrócony.

Interesujące jest to, co robi Izajasz. Izajasz będzie teraz przewidywał dzień odrodzenia, który będzie większy niż powrót Izraela do ziemi palestyńskiej, ale teraz ostatecznie pojmie odnowę w kategoriach nowego stworzenia. Zatem zaczynając od rozdziału 65 i wersetu 17, Izajasz mówi, że wkrótce stworzę nowe niebiosa i nową ziemię. Zwróć uwagę na analogię z 1. rozdziałem Księgi Rodzaju. Na początku Bóg stworzył niebiosa i ziemię.

Teraz Izajasz mówi: Bóg wkrótce stworzy nowe niebo i nową ziemię. Nie będzie się wspominać ani przychodzić na myśl o tych pierwszych rzeczach, ale radujcie się i radujcie na zawsze z tego, co stwarzam, bo zaraz stworzę Jerozolimę jako radość, a jej lud jako rozkosz. Zatem zwróćcie uwagę na temat odtworzenia ludzi i odnowienia ludzi.

Będę się radował w Jerozolimie i radował się moim ludem. Nie będzie już słyhać w nim głosu płaczu ani krzyku rozpacz. Teraz przeczytam następne dwa lub trzy wersety, chcę, żebyście ponownie zwrócili uwagę, rozdziały 1 i 2 Edenu i Księgi Rodzaju, język kreacji.

Werset 20, Izajasz rozdział 65, nie będzie już w nim niemowlęcia, które umarłoby, ale tylko kilka dni lub starca, który nie dożyje całego życia. I pamiętajcie, że częścią klątwy było sprowadzenie śmierci na ludzkość. Tak więc, Genesis, począwszy od rozdziału 5 i dalej, każdy, kto jest kimkolwiek, umiera i powtarza się ten refren, i taki a taki umarł i taki a taki umarł.

Teraz widzisz, że śmierć została odwrócona. Nie będzie więc niemowlęcia, które przeżyje tylko kilka dni, ani starszej osoby, która nie przeżyje całego życia. Bo ten, kto umrze w wieku stu lat, będzie uważany za młodość, a ten, kto nie dożyje stu lat, będzie uważany za przekleństwo.

Pobudują domy i zamieszkają w nich. Zasadzą winnice i będą jeść ich owoce. Ponownie przypominając sobie płodność Edenu.

Nie będą budować, a inny będzie mieszkał. Nie będą sadzić, a inny jeść, jak to się stało, gdy zostali wzięci na wygnanie. Bo jak dni drzewa będą dni mojego ludu.

A moi wybrani będą długo cieszyć się dziełami swoich rąk. Nie będą trudzić się na próżno i nie będą rodzić dzieci na nieszczęście. Będą bowiem potomstwem błogosławionym przez Pana i ich potomstwem.

Zwróćmy więc uwagę, że Izajasz przewiduje czas odrodzenia, który nawet znacznie wykracza poza to, co wydarzyło się, gdy Izrael został przywrócony na wygnanie. Oznacza to, że antycypuje nowe stworzenie wzorowane na pierwszym akcie stwórczym z 1. rozdziału Księgi Rodzaju. I znowu zwróć uwagę na wyobrażenia Edenu, że będzie to czas płodności, czas odwrócenia klątwy śmierci, czas płodności. I jaka jeszcze interesująca rzecz w wersecie 22, gdzie jest napisane: „Jak dni drzewa będą dni mojego ludu”, Septuaginta, greckie tłumaczenie Starego Testamentu faktycznie mówi, „bo jak dni drzewa życia”, czyli dokładnie to sformułowanie, które znajdziesz w Księdze Rodzaju, drzewie życia, które rośnie w środku ogrodu.

Zatem Izajasz wyraźnie przewiduje czas odnowy, który będzie powrotem do warunków z rozdziałów 1 i 2 Księgi Rodzaju oraz do pierwszego stworzenia i ogrodu Eden. Zatem to połączenie ziemi Palestyny i przywrócenie ludu Bożego z powrotem do ich ziemi i Edenu sugeruje, że przywrócenie Izraela do ich ziemi jest ostatecznie środkiem, za pomocą którego cały kosmos zostanie przywrócony i odtworzony w zupełnie nowym stworzeniu. Widzieliśmy więc, że literatura prorocza kontynuuje tę historię, dotyka dominującego tematu ludu Bożego, że prorocy przewidywali czas, w którym po wygnaniu Bóg przywróci lud w nowym akcie twórczym.

Stworzy ich jako swój lud. Zawrze z nimi relację przymierza, ustanawiając zupełnie nowe przymierze. I wtedy także przywróci ich do ich ziemi, zgodnie z obietnicą daną Abrahamowi, ale ostatecznie jako wypełnienie Bożego zamysłu co do Edenu i pierwszego stworzenia, które ostatecznie dokona się w nowym akcie stwórczym, zupełnie nowym stworzeniu, które przywróci warunki z Księgi Rodzaju 1 i 2 oraz warunki ogrodu Eden, pierwotny zamiar Boga wobec swego ludu.

Wzmianka o Ogrodzie Edenu i obrazach ładu w naturalny sposób prowadzi do następnego tematu, a mianowicie tematu świątyni lub ogrodu. Pamiętajcie, że powiedzieliśmy w rozdziałach 1 i 2 Księgi Rodzaju, że ogród Eden był postrzegany jako sanktuarium, miejsce, w którym Bóg mieszkał ze swoim ludem, miejsce odpoczynku Bożej obecności. Kiedy Adam i Ewa zostają wypędzeni i wygnani z ogrodu, miejsca błogosławieństwa i Bożej obecności, Bóg wybiera Abrahama, a następnie tworzy nowy lud, lud Izraela, z którym wejdzie w relację przymierza.

Częścią tego jest to, że Izrael ma zbudować przybytek i świątynię jako miejsce zamieszkania Boga, jako miejsce, gdzie obecność Boga spocznie wraz ze swoim ludem. Co jednak ciekawe, zauważyliśmy szereg powiązań pomiędzy świątynią a ogrodem Eden, dzięki czemu świątynia jest swego rodzaju miniaturowym ogrodem Eden. Świątynia jest mikrokosmosem tego, co Bóg zamierza ostatecznie objąć cały kosmos chwałą Boga i Jego obecnością przenikającą całe Jego stworzenie.

Prorocy również naturalnie przewidują czas, kiedy Izrael powróci na ziemię w relacji przymierza z Bogiem i zostaną przywrócone warunki stworzenia i Edenu. Obecność Boga będzie także obecna pośród Jego ludu w postaci przywróconej lub odbudowanej świątyni. I tak wiele tekstów proroczych przewiduje przywrócenie mieszkania Boga ze swoim ludem, a dokładniej, Boga budującego lub budującego świątynię, w której będzie mieszkał ze swoim ludem.

Przyjrzelśmy się już Zachariaszowi rozdział 8, werset 8. Często łączy się to z formułą przymierza: Ja będę twoim Bogiem, oni będą moim ludem. Ma to miejsce w opowieści o Bożej obietnicy, że zamieszka pośród swego ludu. Później w 14. rozdziale Księgi Zachariasza, ostatnim rozdziale Księgi Zachariasza, Bóg wyraża swój zamiar zamieszkania ze swoim ludem.

Miasto to będzie nazwane miejscem zamieszkania Boga. Prawdopodobnie najobszerniejszy opis przywrócenia świątyni Boga jako Jego zamieszkania wśród ludu znajduje się w rozdziałach od 40 do 48 Księgi Ezechiela. Jest to dość długi rozdział, w którym większość jest poświęcona dość szczegółowemu opisowi świątyni, jej wymiarów, jej budowy, konstrukcji i funkcji oraz tego, co się tam stanie, gdy obecność Boga ponownie spocznie na Jego ludzie.

Ezechiela, rozdziały od 40 do 48. Chcę jednak skupić się na kilku interesujących tekstach z tego rozdziału. I wyraźnie, chociaż istnieją różnice, opis i wymiary świątyni oraz opis świątyni w Ezechiela 40 do 48 wyraźnie przypominają poprzednie opisy, szczegółowe opisy świątyni w 1 Księdze Królewskiej i Przybytku z Księgi Wyjścia.

Ale nie tylko ma to związek ze świątynią Izraela, tak że Ezechiel w pewnym sensie mówi, że Boża obietnica zamieszkania ze swoim ludem Izraelem właśnie się spełnia. Chcę, żebyście zauważyli, że ma to również wyraźne powiązania z ogrodem Eden, z powrotem do boskiej przestrzeni lub sanktuarium z rozdziałów 1 i 2 Księgi Rodzaju. Na przykład rozdział 43 i werset 1 Ezechiela. Znaczenie tej sekcji znajduje się zaraz po szczegółowym opisie wyglądu i konstrukcji świątyni oraz tego, jak będzie ona wyglądać, wszystkich jej aspektów, dziedzińców itp., a także opisu miejsca najświętszego i wyposażenia, wszystkich rzeczy można się spodziewać w opisie świątyni. Kiedy to w końcu zostanie zrobione, w rozdziale 43 i wersecie 1, a tak przy okazji, Ezechiel od 40 do 48 jest rodzajem wizji apokaliptycznej.

Ezechiel widzi to w wizji. W rzeczywistości został przeniesiony przez wizjonerskie doświadczenie przez niebiańską istotę i pokazał te rzeczy. Ale potem, zaczynając od rozdziału 43 i wersetu 1, potem on, ta anielska istota, która prowadzi Ezechiela w tego rodzaju wizjonerskiej podróży, przyprowadził mnie do bramy, bramy zwróconej na wschód, i tam nadeszła chwała Boga Izraela ze wschodu.

Dźwięk ten był jak szum potężnych wód, a ziemia zajaśniała od jego chwały. Zatem teraz, w rozdziałach od 40 do 42, kiedy świątynia została zbudowana i opisana, jest ona gotowa, aby chwała Boża ponownie spoczęła na niej w taki sam sposób, jak w rozdziałach 1 i 2 Księgi Rodzaju, kiedy stworzenie zostało zbudowane, stworzenie świątyni, teraz Bóg może odpocząć, Jego obecność może odpocząć w swojej świątyni. Zatem teraz Boża obecność, Jego chwała ponownie zamieszkuje i odpoczywa w Jego świątyni.

Ale to, na co chcę zwrócić uwagę, jedna interesująca cecha, na którą chcę, abyście zwrócili uwagę, to oznaczenie kierunkowe, które mówi, że jest on doprowadzany do bramy świątyni, która jest zwrócona na wschód i że obecność Boga przychodzi ze wschodu, aby wejść do świątyni. To przypomina, jeśli intrygująco pamiętacie, fakt – i myślę, że jest to zamierzone – fakt, że już w 3 rozdziale Księgi Rodzaju, kiedy Adam i Ewa zostali wyrzuceni z ogrodu, zostali wypędzeni ze wschodniego wejścia. I ustawiono dwie istoty anielskie, dwa cherubiny przy tym wejściu, przy wejściu wschodnim, aby strzec obecności Bożej.

Teraz Boża obecność ponownie przybywa przez wschodnią bramę, wschodnie wejście, aby zamieszkać w Jego świątyni. To znowu wyraźnie sugeruje, że Ogród Eden miał być świątynią, miejscem zamieszkania Boga. Zatem teraz chwała Boga i Jego obecność zamieszkują Jego świątynię od wschodu, podobnie jak Adam i Ewa zostali wypędzeni ze wschodniego wejścia do świątyni.

Istnieją inne teksty u Ezechiela, które sugerują, że ogród lub świątynia ma odzwierciedlać Ogród Edenu. Na przykład w rozdziale 47 on, znowu anielska istota, która prowadzi Ezechiela podczas tej wizjonerskiej wycieczki po świątyni, przyprowadził mnie z powrotem do wejścia do świątyni i tam woda płynęła spod progu świątyni w kierunku na wschód, gdyż świątynia była zwrócona na wschód. A woda spływała spod południowego krańca progu świątyni, na południe od ołtarza.

więc uwagę na ten język wody, rzeki wypływającej ze świątyni, podobnie jak z Edenu, w 2 rozdziale Księgi Rodzaju. Następnie wyprowadził mnie przez bramę północną i poprowadził mnie na zewnątrz do bramy zewnętrznej, która zwrócone były ku wschodowi, a woda wypływała ze strony południowej. I znowu, gdy on idzie, gdy odbywa tę podróż, woda staje się coraz głębsza, a rzeka staje się szersza, tak że w końcu w wersecie 5 nie może nawet jej przekroczyć. Werset 7, a gdy wróciłem, ujrzałem na brzegu rzeki bardzo wiele drzew po jednej i po drugiej stronie.

Powiedział mi: Ta woda płynie w kierunku wschodnim i spływa do Araby, a gdy wejdzie do morza, morza stojących wód, wody staną się świeże. Gdziekolwiek dotrze rzeka, będzie żyło każde żyjące stworzenie, które się roi. A kiedy te wody tam dotrą, będzie mnóstwo ryb.

Dobra wiadomość dla tych z Was, którzy lubią łowić ryby. Stanie się świeże i wszystko będzie żyło tam, gdzie płynie rzeka. Zwróćmy więc uwagę ponownie na powrót do warunków przypominających raj.

Drzewa dające owoce, woda dająca życie, pełne dzikiej przyrody, są wyraźną zapowiedzią i odbiciem Ogrodu Eden. Werset 12, ostatni werset tej części, który chcę przeczytać, na brzegach po obu stronach rzeki będą rosły wszelkiego rodzaju drzewa jadalne. Ich liście nie więdną i nie ustaną ich owoce, ale co miesiąc będą wydawać świeże owoce, ponieważ woda dla nich wypływa ze świątyni.

Ich owoce będą służyć do jedzenia, a liście do leczenia. Zatem świątynia Boża, miejsce Bożej obecności, jest postrzegana jako kanał błogosławieństwa i życia dla całego stworzenia, na całej ziemi. Tak wyraźnie odbudowa świątyni ukazuje powrót do rozdziałów 1 i 2 Księgi Rodzaju oraz warunków przypominających raj, gdy Bóg realizuje teraz swój pierwotny zamiar, aby ludzkość zamieszkała ze swoim ludem w

kraju, który ma dla niej odpowiednie środowisko, kraju, który jest płodna i ziemia wypełniona Bożą obecnością i Bożą chwałą, tak jak miało to być w pierwotnym zamysle Boga dotyczącym stworzenia, zawartym w rozdziałach 1 i 2 Księgi Rodzaju. Ostatnim tematem, który chcę poruszyć, jest temat królewskości.

Powiedzieliśmy, że w historii Izraela, chociaż Izrael miał być królestwem kapłanów, zgodnie z Księgą Wyjścia, przede wszystkim izraelski mandat do rządzenia miał być przede wszystkim wypełniony za pośrednictwem króla Dawida. I tak Bóg wybiera Dawida na króla i Bóg składa Dawidowi obietnicę jako środek, za pomocą którego Bóg ustanowi Swoje panowanie nad całym stworzeniem. Ostatecznie stało się to za pośrednictwem króla Dawida, który rządził Izraelem na ich ziemi.

Ostatecznie to za pośrednictwem króla Dawida panowanie Boga i Jego suwerenność rozprzestrzeniła się na całe stworzenie, zgodnie z rozdziałami 1 i 2 Księgi Rodzaju. Powiedzieliśmy, że punktem wyjścia był 7 rozdział 2 Samuela. Wracając do 2 Samuela 7, Bóg obiecuje nieskończony tron Dawida, który stanowi podstawę wszystkich pozostałych proroczych przewidywań dotyczących przywróconej monarchii Dawida. I co ciekawe, fakt, że Dawid miał zbudować dom, chociaż to jego przodek zbuduje dom, nawet oczekiwanie, że przodek Dawida zbuduje dom, pokazuje związek między świątynią, a także królem Dawida, jako Dobrze. Już w tekstach takich jak rozdział 2 Psalmu widzieliśmy, że panowanie króla Dawida miało w końcu być powszechne, ponownie zgodnie z Księgą Rodzaju 1 i 2, że panowanie Boże rozprzestrzeniło się na całe stworzenie, że ludzkość byłaby zastępcą Boga regenta, który ma reprezentować i szerzyć Jego panowanie na całe stworzenie.

Już w Psalmie 2 dowiadujemy się, że taki był zamysł króla Dawida. Ale znowu, chcę po prostu przyrzeć się kilku proroczym tekstom, które przewidują, że w czasie przywrócenia, kiedy Bóg przywróci swój lud do ziemi, ustanowi swoją świątynię, wszystko odtworzy i ustanowi nowe przymierze ze swoim ludem, to obejmuje to

również wyraźnie ponowne ustanowienie króla Dawida, czyli to, że Bóg ponownie będzie panował nad Swoim ludem poprzez przywrócenie Swojej obietnicy danej Dawidowi. Na przykład w 55. rozdziale Księgi Izajasza czytamy: „Oto wszyscy, którzy pragną, idą do wody, a wy, którzy nie macie pieniędzy, przyjdźcie, kupujcie i jedzcie.

Przyjdźcie, kupujcie wino i mleko bez pieniędzy i bez ceny”. Jest to wezwanie skierowane do Izraela takiego, jakim jest, w świetle tego oczekiwania i oczekiwania na powrót z wygnania. „Dlaczego wydajecie swoje pieniądze na to, co nie jest chleb czy praca za to, co nie nasycy? Słuchaj mnie uważnie i jedz to, co dobre, i rozkoszuj się bogatym jedzeniem. Nakłoń ucha i przyjdź do mnie, posłuchaj, abys żył.

Zawrę z tobą wieczne przymierze, moją niezachwianą i pewną miłość do Dawida.’ „ Tak więc w czasie przywrócenia Bóg odnowi lub dotrzyma swego przymierza, które zawarł z Dawidem, że jako Jego wiceregent będzie królem na tronie Dawida będzie rządził Izraelem zgodnie z Księgą Rodzaju 1 i 2 oraz Bożym zamierzeniem, aby Jego suwerenność i królewskość zostały uznane na całej ziemi. Jeremiasz rozdział 33 i werset 15, znowu kolejny tekst zapowiadający przywrócenie z wygnania. Zatem rozdział 33 i werset 15, cofnę się i przeczytam werset 14: „Z pewnością nadejdą dni – mówi Pan – ,kiedy wypełnię obietnicę, którą złożyłem domowi Izraela i domowi Judy”. to jest: „W owych dniach i o owym czasie sprawię, że Dawidowi wyrośnie sprawiedliwa latorośl, a on będzie wykonywał prawo i sprawiedliwość na ziemi”. Ezechiela, rozdział 37, który już czytaliśmy, rozdziały 36. i 37, zawierają wszystkie tematy odnowienia ludu Bożego, nowego przymierza, nowego stworzenia, przywrócenia ziemi i przywrócenia świątyni w rozdziałach od 40 do 48.

Zwróćmy teraz uwagę na rozdział 37 oraz wersety 24 i 25: „Mój sługa Dawid będzie nad nimi królem’ nad odrodzonym Izraelem” – „i wszyscy będą mieli jednego pasterza. Będą przestrzegać moich przykazań i pilnie przestrzegać moich ustaw. Będą

mieszkać w ziemi, którą dałem mojemu słudze Jakubowi, w której mieszkają wasi przodkowie.

Oni, ich dzieci i wnuki ich wnuków będą tam mieszkać na zawsze, a mój sługa Dawid będzie ich księciem na zawsze". Zatem wyraźnie przywrócenie Izraela na ziemi jest powiązane z tym, że Dawid będzie nad nimi panował jako król. Ponownie, wypełniając swoje postanowienie Rodzaju 1 i 2, gdzie panowanie Boga rozciągnie się na całą ziemię za pośrednictwem Jego wiceregentów. Teraz tym wiceregentem jest Dawid, który rozszerzy panowanie Boga na naród izraelski.

Jednak w całym Starym Testamencie wciąż znajdują się wskazówki, że to panowanie Dawida ma być powszechne, nie tylko nad Palestyną czy narodem Izraela, ale ostatecznie ma być powszechne. Widzieliśmy to już w drugim rozdziale Psalmu, gdzie Dawidowi zostaną dane krańce ziemi na własność i wszystkie narody. Ale są też inne przesłanki.

Na przykład rozdział 7 i werset 14 Daniela, co znowu jest rodzajem apokaliptycznej wizji, jaką ma Daniel. A u Daniela, rozdział 7 i werset 14, Daniel przede wszystkim, w pierwszej części rozdziału 7, widzi wizję tych bestii, tych czterech bestii, a każda z nich reprezentuje królestwa. Jednak ta wizja tych czterech bestialskich postaci ostatecznie zostaje zastąpiona wizją syna człowieczego.

Przeczytam werset 13, a potem werset 14 z 7 rozdziału Daniela. Kiedy oglądałem w nocnych wizjach, widziałem kogoś podobnego do syna człowieczego lub istoty ludzkiej, co kontrastuje z czterema bestiami, przychodzącymi z obłokami nieba. I przyszedł do starożytnego i został mu przedstawiony. Synowi człowieczemu dano władzę, chwałę i władzę królewską i miały mu służyć wszystkie ludy, narody i języki.

Jego panowanie jest panowaniem wiecznym i nie przeminie. Jego królestwo nigdy nie zostanie zniszczone. Zatem zwróćcie uwagę na tego syna człowieczego, który ma rezonans z motywami Dawida i obietnicą przymierza Dawida daną Dawidowi, i który oczywiście zostanie poruszony później w Nowym Testamencie.

Ten syn człowieczy ponownie otrzymuje powszechne panowanie, czyli władzę królewską, zgodnie z obietnicą zawartą w Księdze Rodzaju 1 i 2, że wice-regenci Boga będą rządzić jako Jego przedstawiciele nad całym stworzeniem. Teraz ten syn człowieczy zajmuje jego miejsce jako wiceregent Boży, któremu dana jest teraz władza, chwała i królestwo nad wszystkimi narodami. I to panowanie będzie wieczne.

Być może nawet fakt, że otrzymał teraz władzę nad tymi czterema bestiami, być może odzwierciedla także język stworzenia, opisujący panowanie Adama nad bestią polną i nad bestią stworzoną. Zatem rozdział 7 Daniela podejmuje tematykę panowania, królowania i panowania, którą można znaleźć w literaturze proroczej w odniesieniu do Dawida, ale teraz rozszerza ją na całe stworzenie. W rozdziałach 9 i 10 Zachariasza czytamy także o powszechnym panowaniu, gdy Zachariasz ponownie, oczekując czasu odrodzenia, „Raduj się wielce, córko Syjonu! Wołaj głośno, córko Jerozolimo! Oto twój król przychodzi do ciebie triumfujący i zwycięski, pokorny i jadący na osle i źrebięciu, źrebięciu osłicy.

Wytraci rydwan z Efraima i rumak bojowy z Jerozolimy, a łuk bojowy zostanie odcięty. On rozkaże pokój narodom. Jego panowanie będzie od morza do morza i od rzeki aż po krańce ziemi. I nawet rozdział 14 i werset 9 Ezechiela, kończy się ostatni rozdział, przepraszam, kończy się Zachariasz, kończy się rozdział 14, werset 9, kończy się ze względu na Pana będzie królem nad całą ziemią.

Tak więc to za pośrednictwem króla, króla Dawida, ostatecznie królestwo Boga, jako wiceregenta Boga, królestwo Boga i Jego panowanie zostaną rozprzestrzenione i

urzeczywistnione w całym stworzeniu. Pamiętajcie, że z powodu grzechu stworzenie jest teraz królestwem szatana, a istoty ludzkie znajdujące się pod władzą szatana, nawadniają swoje rządy i robią to wbrew prawdziwemu królowi. Ale teraz widzimy sytuację, w której Bóg odzyska ziemię jako swoje prawdziwe królestwo i uczyni ją swoim królestwem, i będzie nad nią panował za pośrednictwem swojego wiceregenta Dawida, przywracając warunki stworzenia z rozdziałów 1 i 2 Księgi Rodzaju. I tak kiedy tak się stanie, proroczy tekst następnie ukazuje, że kiedy Izrael zostanie przywrócony, będzie on światłem dla wszystkich narodów.

Kiedy lud Boży zostanie przywrócony w celu wypełnienia obietnicy danej Abrahamowi i ostatecznie spełnienia całego stworzenia z Księgi Rodzaju 1 i 2, teraz wszystkie narody uznają suwerenność i chwałę Boga. Zatem prorocy, prorocy przewidywali czas jako część kontynuacji i rozwoju fabuły, prorocy przewidywali czas, który w wypełnieniu Księgi Rodzaju 1 i 2, ale także w wypełnieniu historii Izraela, przewidywał czas, kiedy Izrael zostanie przywrócony, gdzie przymierze z Izraelem zostanie przywrócone, Izrael zostanie sprowadzony z powrotem do ziemi, zgodnie z Bożym zamysłem w stworzeniu i zostanie sprowadzony z powrotem do ziemi, nowego Edenu, miejsca urodzaju i błogosławieństwa. Król Dawidowy będzie nad nimi panował i szerzył władzę Bożą na całe stworzenie.

Świątynia zostanie odnowiona i teraz Bóg będzie mógł zamieszkać pośród nich. Kiedy to nastąpi, błogosławieństwa zbawienia będą mogły spłynąć na wszystkie narody. Zatem pamiętajcie, Bóg musi uporać się z dwoma problemami: problemem grzeszności Izraela i ostatecznie problemem całego stworzenia.

Tak więc Bóg, kiedy przywróci Izrael do jego ziemi z królem Dawida, który będzie nad nim panował w nowym stworzeniu, w nowym Edenie, miejscu błogosławieństw, w relacji nowego przymierza Boga i Boga, który ponownie zamieszka ze swoim ludem w świątyni wtedy błogosławieństwo będzie mogło spłynąć na wszystkie narody. Całe

stworzenie zostanie odnowione zgodnie z Księgą Rodzaju 1 i 2, zgodnie z pierwotnym zamierzeniem Boga wobec Jego ludu i stworzenia z rozdziałów 1 i 2 Księgi Rodzaju. Zatem prorocy zostawiają nas z pytaniem, nadal odchodzą, historia nadal jest niekompletny. Jak to oczekiwanie ma się spełnić? W jaki sposób całe oczekiwanie na przywrócony lud z powrotem do ich ziemi, na nowe stworzenie, na nowy Eden, z wiceregentem Bożym rządzącym nad nimi, rozszerzającym Jego panowanie na całe stworzenie, z odbudowaną świątynią Bożą zamieszkałą pośród nich, w relacji przymierza z Bogiem, w jaki sposób to oczekiwanie się spełni? W jaki sposób Bóg osiągnie swój cel? Jak napisze zakończenie fabuły? Cóż, musimy poczekać na Nowy Testament, aby zobaczyć, jak zostanie napisane zakończenie tej historii.

W ciągu kilku następnych wykładów na temat fabuły skupimy się na Nowym Testamencie i na tym, jak prorocze oczekiwanie na zakończenie tej historii i jak to się teraz spełni. Był to trzeci z sześciu wykładów dr Dave'a Mathewsona na temat fabuły Biblii.